

מסורת הש"ס

(א) שקלים פ"ו מ"ה, (ב) [במ"ד טפ"ד: גיטין], (ג) משילת י"ג, (ד) [במ"ד: גיטין], (ה) [במ"ד: גיטין], (ו) [במ"ד: גיטין], (ז) [במ"ד: גיטין], (ח) [במ"ד: גיטין], (ט) [במ"ד: גיטין], (י) [במ"ד: גיטין], (יא) [במ"ד: גיטין], (יב) [במ"ד: גיטין], (יג) [במ"ד: גיטין], (יד) [במ"ד: גיטין], (טו) [במ"ד: גיטין], (טז) [במ"ד: גיטין], (יז) [במ"ד: גיטין], (יח) [במ"ד: גיטין], (יט) [במ"ד: גיטין], (כ) [במ"ד: גיטין], (כא) [במ"ד: גיטין], (כב) [במ"ד: גיטין], (כג) [במ"ד: גיטין], (כד) [במ"ד: גיטין], (כה) [במ"ד: גיטין], (כו) [במ"ד: גיטין], (כז) [במ"ד: גיטין], (כח) [במ"ד: גיטין], (כט) [במ"ד: גיטין], (ל) [במ"ד: גיטין].

האיש מקדש פרק שני קידושין

נה.

עין משפט
גרי מצוה

קנה א מ"י פ"ו מהל' פסולי המוקדשין הל"ים ופ"ד מהל' שקלים הל"ס ג' קנה ב מ"י פ"ו מהל' מעילה ה"ד:

אמר רב אישעיא בבא לחוב בדמיהן, פירש בקונטרס איכה ודאי לא מקרבה ומיירי בבא להחמיב דמיהיס פירוש אלס זה המולאה קבל עליו לתקן כל הספק שעליה ורואה להוציאה לחולין והכי קאמר חיישין שמה עלות ויציא ג' בהמות או ג' דמים ויאמר

הכי גרסינן תנן **הסס בהמה שנמלטה מירושלים למגדל עדר כו' וכריס עולות**. משום דחיישין שמה מירושלים יאלת ורוב בהמות היואלות ממנה ונחיס הס ואלתא לספוקי בכל נחיס שהיא ראויה להס הילכך זכר דחוי לעולה מספקא לעולה ולקמן פריך עלה: **נקבות וכו' שלמים** דאלו עולה ליתא לספוקי: **שלמים לא הוו**. בהמיה דילמא שלמים היא והכי מקריב לה עולה: **אמר רבי אושעיא** **בבא לחוב דמדין עסקינן**. כלומר איכה ודאי לא קרינה וה"ק אס צא אלס זה עשות לה תקנה וכו' לקבל על עצמו מוב כל ד' דמיה שהוא כספק ולהוציאה לחולין ולהקדיש את דמיה אס זכר הוא נחמיב אף דמיה עולה דחיישין שמה עולות הן: **ורבי מאיר** היא דאמר. במתנתין (לעיל דף גג:) הקדש במזיד מתחלל ויכול זה להוציא לחולין מוזד ויתפסו הדמים בקדושתם ועל ידי תנאי יציא שני דמים אחד לעולה ואחד לשלמים ויאמר אס עולה היא הכי היא מתחללת על זו והשני היא שלמי נדבה ואס שלמים היא הכי היא מתחללת על של שלמים והשני לנדבה עולה: **דקדוש בגוף**. דקדשי מוצח מי מתחללת בלא מום: **אין מועל אחר מועל**. אין שמי מעילות זו אחר זו נקדן אחד של הקדש דכיון שמועל בו הראשון יאל לחולין: **אלא בהמה**. של קדשי מוצח הראויה לקרבן לפי שאין יוצאה לחולין כשהיא תמימה וכן כלי שרת: **היה ר' יהודה** היא. מדקמי אין מועל אחר מועל אלמא מקמא הוא דנפיק לחולין אפי"ג דשוגג הוא דאי מוזד ליתא מעילה והאי סברא לרבי יהודה הוא דשמעת ליה דאמר במתנתין (שם) הקדש בשוגג מתחלל: **הא רבי מאיר** היא. הן מתנתין דשקלים

הנהרות הב"ח

(ב) ר"ש" ד"ה אומר וכו' כגון קדש ברק כוונת: (ג) הוסיף ד"ה אין וכו' דלמרינן הכא דלן מועל אחר מועל היש היבא דרעונו לחבירו אי נמי כשהוא סבור שהכל וכו' לגולה מין שלמות פ"ג: (ד) :

מוסף תוספות

א. אלא בבא לנדון ולהוציא מירושל הקדש כדי לתזור ולהחמיב שכל מה שאפשר לספק שכול מן הקדש והשואו הוי כעין פלוגתא דר"ם ור"י וכעין מועל אחר מועל שנתכן לגזול מן הקדש ולהוציאו מירושל לגמרי. (ד"ה מהירושל). ב. דאילו קדשים קלים וכו' להירושל דלא שייכא בהו מעילה והשואו ק"ד דכיון שיש לו חלק בקדשים קלים כשמתכוין לגזול לא חשיב כמוציא מירושל ומוציאו לרשות בעל"ט ר"טב"א. ור"י שג"ל.

תנן התם **"בהמה שנמצאת מירושלים למגדל עדר ובמדתה לכל רוח זכרים עולות נקבות וכו' שלמים לא הוו אמר ר' אושעיא** הכא בבא לחוב בדמיהן עסקינן והכי קאמר חיישין שמה עולות^א ורבי מאיר היא דאמר מתחלל^ב והתנן **"אין מועל אחר מועל במקדשין אלא בהמה ובכלי שרת בלבד כיצד היה רוכב על גבי בהמה בא חבירו ורכב בא חבירו ורכב כולם מעלו היה שותה בכוס של זהב בא חבירו ושתה בא חבירו ושתה כולם מעלו** היא ר' יהודה היא הא ר' מאיר מדרבי יהודה נשמע לרבי מאיר לאו אמר רבי יהודה הקדש בשוגג אפי"ג דהקדש במזיד מתחלל קדושת הגוף לא מתחלל התם לא קא מכוין לאפוקינהו לחולין הכא קא מכוין לאפוקינהו לחולין אימר דשמעת ליה לרבי מאיר בקדשי קדשים בקדשים קלים מי שמעת ליה א"ל ההוא מרבנן ורבי יעקב שמויה קל וחומר קדשי קדשים מתחללים קדשים קלים לא כל שבין איחבור נמי אמר ר' יוחנא^ג **"בר' עקיבא אמר רבי יוסי בר' חנינא** אומר היה ר"מ הקדש במזיד מתחלל בשוגג אין מתחלל אחד קדשי קדשים מתחללים קדשים קלים לא כל שבין חבירו

דבהמה שנמצאת כרבי מאיר ומוקמינן לה דאמר הקדש מתחלל במזיד ואפי' קדושת הגוף נמי מתחלל: ופרישין מד"ר נשמע לרבי מאיר. בחילול מוזד דהא פלוגתיהו ליתא אלמא שוגג אלס בקדושת הגוף וקדושת דמיה אין מתחלל דמיהו הקדש שאין מתחלל לר' יהודה בשוגג אין מתחלל במזיד לר' מאיר: לאו א"ר יהודה **הקדש בשוגג מתחלל**. והוא עיקר חילול וקאמר דקדושת הגוף לא מתחללן שוגג: **לר' מאיר נמי**. דקאמר עיקר חילול הקדש במזיד קדושת גוף לא אחר דנתחיל: ומשני **הסס לא מכוין לאפוקינהו לחולין כו'**. כלומר חילול דמוזד לר' מאיר עדיפא מחילול דשוגג לר' יהודה דאלו שוגג לא מכוין לאפוקינהו לחולין וגזירת הכתוב הוא דמתחייב רחמנא קרבן מעילה הילכך קדושת הגוף לא מתחלל אלס חילול מוזד לר' מאיר מכוין לאפוקינהו לחולין הילכך מוקמינן הנהו נמי מיתחלל: **אימר דשמעת ליה לר' אדרבי אושעיא** פריך דאוקמא היא דשקלים כר"מ אימר דשמעת ליה לר"מ דאמר הקדש במזיד מתחלל בקדשי קדשים כגון קדשי (ה) הבית דהיינו סמס הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דכולהו הוי לגובה קדשי בדיק הבית: **בקדשים קלים מי שמעת ליה**. והיא דבהמה איכא לספוקי נמי בקדשים קלים והיכא שמעת ליה לרבי מאיר דמתחללן דמוזד: תהי

הוא מעל וחבירו לא מעל ופריך^א מכדי משקל שקלה הוא מה לי שקלה חבירו ומוקי רש"א דלא מעל כדגניס מסורות לגזר שאינם יוצאים מרשות הקדש וגם הגוזר לא נתכוון לגזול אלס ליהנות מהס דסבור שהס שלו וספיא דקמתי הוא מעל מיירי שנתכוון להוציא מרשות לרשות דקמתי נתנס לחבירו הוא מעל ועוד ראויה מההיא דפרק אלו נערות (ב) דקאמר התם הניח להס אביהס פרה שאולה כסבורים הס דשל אביהס היא עבדיה ואכלוה משלמין דמי בשר בזול אלס כסבורים שהיא דפקדון וטבחה ואכלוה משלמין דמי בשר שלס אס כן מצינו חילוק בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: **קדשים קלים** מי שמעת ליה. אס היא של קדשים קלים מה תקנה נעשה להן אפילו שנתכוון לגזול לא תנא לחולין כיון דליכא מעילה בהן: דבשלמא קדשי קדשים כגון בדיק הבית ורשאת דין הוא שילא לחולין על ידי מעילה שמועל בהן ואס תאמר מאי קשה ליה ולא יוציאה לחולין אלמא יציא בהמה אחת ויאמר אס זו עולה הכי אני גוזלה וכו' מהא עולה תחמיה ואס היא קדשים קלים כגון שלמים היא עצמה תהא שלמים ולא יקריב אלמא היא ואחיה לעולת נדבה ויש לומר דאי אפשר למיעבד הכי שהרי יש לספק בזהמה זאת הגמולת משום חששת כבוד ומועשר דלא השוו מתנתיהס

מיירי בקדושת שאינה כלי שרת ולא קשה מידי דהא דאמר^א הכא דאין מועל אחר מועל היינו (א) כשהוא סבור שהכלי של חבירו וכו' הוא מתכוין לגזלה היכא דנתנו לחבירו כדון שלמות יד בפקדון דהיכא דמתכוין להוציאו מרשות לרשות מקרא גזלן על כל הפקדון אפילו לא הוציאו אלמא מקמא אלס היא דמוספתא דקאמר נא חבירו וביקע בו ונא חבירו וביקע בו דכולן מעלו מיירי דכל מד חד וסבור שהוא שלו (ו) ואינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלס ליהנות ולהניחו אחר ההנאה ואו כשיהנה לא ימעול אלס כפי טובת הגאה שיש לו במלגלכה ומשום הכי אמרינן שלא יאל לחולין ומעלו כולן אלס נתנו לחבירו וחבירו לחבירו לא מעל אלס הראשון שהוציאו מרשות לרשות (ז) ואינו נמי דסבור שהיא שלו מ"מ מתכוין הוא להוציאו מרשותו לרשות חבירו ולפיקי ז"ל בא חבירו ורכב עליו ונא חבירו דאס לא כן מאי איריא בהמה וכלי שרת אפילו בקדשי בדיק הבית יש מועל אחר מועל היכא דאין מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלס ליהנות ממנו ולהניח כדפרשינן אלס לעולם מיירי שמתכוין לגזלה ואפי"ה אמרינן דכולן מעלו כדפרשינן וראוי חלקן בין נהנה מדבר סבור שהוא שלו לדבר שהיה סבור שהוא של אחרים מההיא דאמרין (מעילה דף כ.) גבי נטל אבן או קורה של הקדש לא מעל נתנה לחבירו

הוא מעל וחבירו לא מעל ופריך^א מכדי משקל שקלה הוא מה לי שקלה חבירו ומוקי רש"א דלא מעל כדגניס מסורות לגזר שאינם יוצאים מרשות הקדש וגם הגוזר לא נתכוון לגזול אלס ליהנות מהס דסבור שהס שלו וספיא דקמתי הוא מעל מיירי שנתכוון להוציא מרשות לרשות דקמתי נתנס לחבירו הוא מעל ועוד ראויה מההיא דפרק אלו נערות (ב) דקאמר התם הניח להס אביהס פרה שאולה כסבורים הס דשל אביהס היא עבדיה ואכלוה משלמין דמי בשר בזול אלס כסבורים שהיא דפקדון וטבחה ואכלוה משלמין דמי בשר שלס אס כן מצינו חילוק בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: **קדשים קלים** מי שמעת ליה. אס היא של קדשים קלים מה תקנה נעשה להן אפילו שנתכוון לגזול לא תנא לחולין כיון דליכא מעילה בהן: דבשלמא קדשי קדשים כגון בדיק הבית ורשאת דין הוא שילא לחולין על ידי מעילה שמועל בהן ואס תאמר מאי קשה ליה ולא יוציאה לחולין אלמא יציא בהמה אחת ויאמר אס זו עולה הכי אני גוזלה וכו' מהא עולה תחמיה ואס היא קדשים קלים כגון שלמים היא עצמה תהא שלמים ולא יקריב אלמא היא ואחיה לעולת נדבה ויש לומר דאי אפשר למיעבד הכי שהרי יש לספק בזהמה זאת הגמולת משום חששת כבוד ומועשר דלא השוו מתנתיהס

מוסף רש"י

אלא בבמה ובכלי שרת בלבד. דהיינו לאו למי קיימו ולא בני אפוקינהו ניהו. שפילו רכב על גבי בהמה והכתיב או תלם תמנה עיני ראייה היא לקרבן ולא פסלה נכר למנות דין שמה וכן חוסיס ראויה להקדש ואין בה מות פנימה. הילכך אמרינן לקרבן קיימת. לכן שכן כה מועל אחר מועל. וכן כה אחד כהס כל אבא אפילו אפוקינהו ופסול כיון קדושת הגוף היא ולא קדושת דמיה דלאו לפריה קיימת עיני קאי לרבות עיניה. הילכך אמרינן רוב בו מועל אחר מועל מוסיב י"ה. אלס כל מוזד אחריתא מעילה ראשונה נפקא לחולין. דקרי' אין מעילה בכל מקום אלס שני. ששניה מקדשתו (פסחים כ"ג.)